

РЕШЕНИЕ

№ 1919

гр. София, 03.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 59 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от Гражданско дело № 20221110122390 по описа за 2022 година

Предявен е иск по чл. 79, ал. 1 от ЗЗД във връзка с чл. 153 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Ищеца, със седалище и адрес на управление г....., представлявано от..... А. – изпълнителен директор, твърди в исковата си молба, че първоначалните ответници, в качеството си на наследници на Р. А. Б. с ЕГН ***** дължат посочените в исковата молба суми, представляващи незаплатена консумирана топлинна енергия и дялово разпределение, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба – 28.04.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените по делото разноси. След като конституираните по делото ответници са направили отказ от наследство, съдът е конституирал като ответник, представлявана от Р., министър на, с адрес, при условията на чл. 228, ал. 3 от ГПК при изразено несъгласие на за встъпване като ответник по делото. Съгласно чл. 228, ал. 3 от ГПК ищецът може да насочи иска си срещу ответник, който не е съгласен да встъпи в делото, но в този случай искът срещу новия ответник се смята за предявен от деня, в който исковата молба срещу него е постъпила в съда, поради което съдът е обавил на страните, че предявеният иск следва да се счита предявен срещу новия ответник от датата на постъпване на молба № 78719, с която ищеца насочва иска си срещу новия ответник – 22.03.2023 г. В съдебно заседание исковата молба се поддържа, претендират се направените по

делото съдебни и деловодни разноси.

Ответника, представлявана от, с адрес, чрез процесуалния си представител старши, в срока по чл. 131 от ГПК е подал отговор на исковата молба, в който изцяло оспорва исковете като неоснователни и недоказани и моли същите да бъдат отхвърлени с окончателния съдебен акт по делото.

Третото лице-помагач, със седалище и адрес на управление, не изразява становище по исковете, не се представлява по делото.

Съдът като прецени изложените твърдения във връзка със събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Възникването и прекратяването на правоотношението по доставка и продажба на топлоенергия за битови нужди в сгради – етажна собственост и по отменения Закон за енергетиката и енергийната ефективност чл.106а, вр. § 1, 13 ДР на ЗЕЕЕ/отм./ и съгласно чл.150 и чл.153 от Закона за енергетиката, обн. ДВ, бр.107 от 2003г., е свързано с придобиване/изгубване на вещното право на собственост/ползване върху имот, находящ се в сграда–етажна собственост и присъединяването на сграда-етажна собственост към топлопреносната мрежа, съответно прекратяване на топлоснабдяването в същата сграда. Откриването или не на партида на конкретно лице не води до промяна на страната на купувача по правоотношението, освен ако не е налице промяна в правото на собственост/ползване.

Съгласно чл.153, ал.1 от Закона за енергетиката /редакция в сила от 17.07.2012г./, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.140, ал.1, т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл.36, ал.3. Съгласно чл.150, ал.1 продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисията, като по силата на ал.2 одобрените общи условия се публикуват от предприятието най-малко в един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от клиентите.

По делото са представени одобрени общи условия, касаещи процесния имот – а именно одобрени с Решение № ОУ-002/07.01.2008г. на ДКЕВР, които са в сила от 13.02.2008г. и с Решение № ОУ-02/03.02.2014г. на ДКЕВР, които са в сила от 12.03.2014г. В допълнение следва да бъде посочено и че съгласно чл.153, ал.6 ЗЕ клиентите в сграда – етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е **обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот**, явяващ се част от сграда – етажна собственост, т.е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите. Ирелевантно за наличието на това отношение и за възникването на задължения е дали клиентът реално се е ползвал от доставената енергия, респективно дали е обитавал имота.

По делото съществува спор между страните относно качеството на ответницата на потребител на топлинна енергия за посочения период за посочения топлоснабден имот. Изрично в подаденият по реда на чл. 131 от ГПК писмен отговор ответника оспорва качеството си на потребител на топлинна енергия, поради което на първо място следва да се разгледа този въпрос. Съгласно действащата нормативна рамка - чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, допълнена с тълкувателната практика на ВКС - Тълкувателно решение № 2 от 17.05.2018 г. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2017 г., ОСГК, за потребител на топлинна енергия следва да се счита **всяко лице, което притежава право на собственост, пълно или ограничено вещно право на ползване върху недвижим имот или облигационен ползвател на имот, който изрично е сключил договор с топлопреносното предприятие за доставка на топлинна енергия**. Съгласно чл. 61, ал. 2 от ГПК недееспособните, държавата и обществените организации приемат наследството само по опис. При указана в доклада доказателствена тежест ищеца не е представил никакви доказателства в тази насока, а именно дали

ответника – Държавата е приел наследството по опис, както изисква закона. С оглед горното съдът приема, че ищеца не е доказал при условията на пълно доказване основната предпоставка за уважаване на исковете, и само на това основание исковете са неоснователни и недоказани и не следва да се обсъждат останалите възражения за недължимост на процесните суми.

С оглед изхода на делото съдът счита, че право на присъждане на направените по делото разноски има ответника, на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК. Ответника е бил представляван от юрисконсулт, респективно лице с юридическо образование и юридическа правоспособност, заемащо друга длъжност в МФ, и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК се е определя от съда и което следва да бъде в минималния размер от 100 лева.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от, със седалище и адрес на управление представлявано от А. А. – изпълнителен директор, искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД във връзка с чл. 153 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД против, представлявана от, с адрес, за сумата в размер на **1 801, 89 лева /хиляда осемстотин и един лева и осемдесет и девет стотинки/**, ведно със законна лихва за периода от 22.03.2023 г. до изплащане на вземането, представляваща главница – стойността за разпределение на топлинна енергия за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., както и стойността по изравнителни сметки № *****/м.09.2020 г. за периода м.07.2019 г. – м.03.2020 г., № 1014188727/м.07.2021 г. за периода м. 07.2020 г. – м.04.2021 г., № 1014188715/м.07.2021 г. за периода м.05.2020 г. – м.06.2020 г. и № 1100714647/м.08.2021 г. за периода м.07.2020 г. – м.04.2021 г., за сумата в размер на **129, 42 лева /сто двадесет и девет лева и четиридесет и две стотинки/**, представляваща законна лихва за забава за периода 01.07.2019 г – 07.04.2022 г., за сумата в размер на **26, 18 лева /двадесет и шест лева и осемнадесет стотинки/**, ведно със законна лихва за периода от 22.03.2023 г. до изплащане на вземането, представляваща главница – стойността на

услугата дялово разпределение за периода от м.05.2019 г. до м.04.2021 г., и за сумата в размер на **5, 47 лева /пет лева и четиридесет и седем стотинки/**, представляваща законна лихва за забава за периода от 01.07.2019 г – 07.04.2022 г., като **НЕОСНОВАТЕЛНИ и НЕДОКАЗАНИ**.

ОСЪЖДА, със седалище и адрес на управление г.....
представявано отА. – изпълнителен директор, да заплати на,
представявана от.....,, с адрес, на основание чл. 78, ал. 3, вр.
с чл. 78, ал. 8 от ГПК сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща
дължимото юрисконсултско възнаграждение, определено от съда към
минималния размер.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца - "....., със седалище и адрес на управление

Банкова сметка на ищеца:

.....

BIC:

.....

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му на страните пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____